

N.F.S. Grundtvigs Pris 2017

Motivation v. Ingrid Ank, akademileder Grundtvig-Akademiet

Modtageren af dette års N.F.S. Grundtvigs Pris har gennem et langt liv stædigt insisteret på at være en torn i øjet på en teologi og en kirke, der til tider kan synes lidt for mageligt optaget af sig selv eller af 'eksistensspørgsmål', der fokuserer så meget på det enkelte menneske, at den glemmer, at mennesket befinder sig i en verden, som den deler livsvilkår med. Dette års modtager af prisen har samtidig også – på teologisk baggrund – stræbt efter at være en torn i øjet på det, man med en bred betegnelse kan kalde 'det moderne vækstsamfund', længe før vi andre begyndte at huske at slukke lyset efter os og sortere vores affald.

Modtageren af dette års N.F.S. Grundtvigs Pris er dr.theol. Ole Jensen, professor emeritus, fhv. domprovst, fhv. forstander på Grundtvigs Højskole, fhv. rektor for Præsternes Efteruddannelse, fhv. medlem af Etisk Råd og af bestyrelsen for Verdensnaturfonden. Forfatter til en lang række bøger, også i de senere år, heriblandt: "Historien om K.E. Løgstrup" fra 2007 og "På kant med klodens klima" fra 2011 samt en prædikensamling med prædikener holdt i Københavns Domkirke, "Tilskikkelser og livsbetagelse" udgivet her i 2017.

Ole Jensen hører til en af de mest markante disciple af teolog og filosof K.E. Løgstrup og det kan især tilskrives Ole Jensen, at Løgstrup fortsat er blevet læst og diskuteret også efter sin død. På baggrund af Løgstrups skabelsteologi og med indflydelse fra Grundtvigs antropologi har han formuleret sin kritik af de to dominerende teologiske strømninger i det 20. århundrede: liberalteologien og den dialektiske eksistensteologi. Med Grundtvig og Løgstrup fastholder Ole Jensen en skelnen mellem det universelle i kristendommen og det specifikt kristelige i kristendommen.

Med bogen "I vækstens vold – Økologi og religion" fra 1976 markerede Ole Jensen sig som økofilosofisk skabelsteolog og kritiserede den protestantiske teologi for – i en fejludlægning – at give legitimitet til det moderne vækstsamfunds destruktive og hensynsløse udnyttelsestænkning i forhold til både mennesker og natur.

Ole Jensens teologiske tænkning udfordrer stadig teologer og præster – som et kuriosum skal nævnes, at da digteren Søren Ulrik Thomsens kat var død, kontaktede han Ole Jensen for at høre, om der også kan tales om frelse for katte (for så vidt samme spørgsmål, som kendes fra den øreødelæggende sang: Må man få hunden med i himlen?). Og i tråd med tanker, der kan genfindes i Søren Ulrik Thomsens digtning, understreger Ole Jensen, at det gådefulde under, som det liv og den virkelighed, vi befinder os i her og nu, udgør, jo sådan set allerede er lige så gådefuld som tanken om og håbet om Guds evighed efter døden. Og at man har lov at håbe på Guds evighed som en kosmologisk forvandling, der omfatter alle Guds skabninger.

Først og fremmest er det dog det dennesidige liv, livsvilkår og fremtidshåb, Ole Jensen har beskæftiget sig med og været optaget af og han insisterer på, at den teologiske refleksion er relevant at bringe ind i sammenhænge, der handler om natur, samfund, menneskelige livsformer, skole og uddannelse og meget mere. Med denne insisteren holder Ole Jensen fast i den grundtvigske tanke om vekselvirkning – at selvom kirke, stat og samfund ikke er og ikke skal være det samme, så er det altid relevant at holde samtalen i gang.

På forbilledlig vis viser dr.theol. Ole Jensen forskerens forpligtelse til formidling, folkeoplysning og livsoplysning. Han fylder os med livsmod og en beundrende undren over, at noget er til og ikke ingenting.